

Előttem a világító monitor, a hátam mögött a sötét szoba, a lakás nemrég meghalt tulajdonosának hatvan éve burjánzó szobanövényei a hatalmas ablak előtt, majdnem teljesen eltakarják a kilátást, a függöny finom négy-

84 Toroczky András

AZ IKREK, AKIK JELENTENEK RÓLAM

zetrácsa, mögötte a duplaüvegű ablak, azon túl az erkély utána az utca a négysávós úttal, a villamos sínekkal és a szemközti ötemeletes lakóházak erkélyeivel, a fekete, vagy világító ablakaival.

Az ablakokkal, amik mögött figyelnek, most is, amik mögött – három hete tudom: – évek óta figyelik minden lépésem.

Egy hatalmas fekete távcsővel teszik mindezt, és apró térfigyelő kamerákkal is, valamint lehallgató készülékekkel. Bepoloskálták az egész lakást, ahogy azt meg is írták egyik üzenetükben. Talán már a harmadikban.

Az elsőben csak kárörvendve ijesztgettek, a másodikban bebizonyították, hogy kár kételkednem és felforgatnom mindent, a harmadikban beszéltek az archívumról.

Mert minden megfigyelt lépésem archiválták, természetesen.

Tudták milyen lemezeket hallgatok, mennyi időt töltök könyvolvasással, mennyit a wc-n, milyen napilapokat szoktam választani, mikor önkielégíttek. De tisztában voltak étrendemmel is. Ahogy azzal, hányszor rúgtam be egy nap, és kívül. Tudták, milyen cikkeket írok, mikről, hova. Néha eljátszottak a gondolattal, hogy segítenek egy-egy írói rövidzárlatomnál, de sosem tették persze. Az elrontotta volna a játékot.

A poloskákat rendszeresen cserélgették a lakásban, kísérleteztek a legjobb helyekkel. Volt rá idejük.

Igazából tökéletes alany voltam nekik: halálosan unalmas életet éltem.

Az egyetlen érdekesség velem kapcsolatban, amiről beszámolhatok, hogy olykor bűgőcsigaszerűen, kényszeresen pörögnöm kell, ami nyilván komikus hatást váltott ki, de én rettentő kellemetlennek éltem meg, hiszen a szabály ilyenkor az volt, hogy háromszázhatvanöt teljes pörgést kellett megtennem, különben felrobban a kerület.

Az ikrek talán emiatt figyeltek fel rám. Kíváncsiak voltak.

Ikreknek hívtam az előbb őket, de valójában nem voltak azok, egy házaspár volt, akik nagyon hasonlítottak egymásra. Legalábbis a leveleikben ezt írták. Valójában soha nem találkoztunk egymással. Lehet, hogy tényleg ikrek. Illetve nyilván rengetegszer találkoztunk, akár épp Kurucz péknél is, vagy a fonalboltban. De a kerületben nagyon sok öreg házaspár élt. Már ha

öregék. Az is lehet, hogy csak a megtévesztésemre találták ezt ki, valójában az sem biztos, hogy ketten figyeltek. Lehet, hogy hárman, vagy többen. Ahogy persze az is lehet, hogy egyedül, egy ember áll a rendszer másik végén. Talán a meleg pár – két fiú, mintha egy *Wham* klipből léptek volna elő – ők lennének a legegységelműbbek: folyton az erkélyen lődörögnek, rövid shortban, félmeztelenül. Vagy a lány, aki mindig az erkélyen dohányszik, mint egy femme fatale, és ruhakölcsönzője van? Vagy a hajvágó szalon valamelyik fodrásza? Vagy a ház sarkában lévő színház büféjében dolgozók?

Az elmúlt héten kimaradt a levél, amit pedig ígérték, de kimaradt. Pontról pontra olvashattam volna benne napirendem, vágyaim, szavaim. Talán elromlottak a szerkezetek, gondoltam. A napok összekuszálódtak. Csak pörögtem, pörögtem a nappali közepén, miközben büntudatom volt, mert írnom kellett volna. Nyár volt, vihar előtti, füledt csend. Este tíz óra lehetett, a szemközti házak ablakait néztem. Az egyik sötét ablakban vaku villámlott. Aztán gyors egymásutánban még kétszer. Annyira meglepett, hogy nem tudtam eldönteni, illetve elfelejtettem megfigyelni, hogy melyik ablakból jött. Mindegy. Bármelyik lehetett. Talán csak nyaralni mentek, és jövő héten megérkezik a negyedik. Boldog voltam. Most várok.

Új Forrás 2018/8 – Toroczkay András:
Az íkrek, akik jelentenek rólam

